

- 78, 78.1 Exterioris trunci propago, cutem subiens externa tibia sedi obducta.
 79.1 Exterioris trunci propago cuti subtenfa, anteriorem tibiae sedem ambiens.
 80.1 Interior crassiorq; truncus magna quarti nervi diuisionis.
 81, 81.1 Interioris trunci propago cuti tibiae posteriorem integram substrata.
 82.1 Propago exterioris trunci, interiori trunco commixta.
 83.1 Interioris trunci in pedis humiliori sede distributio.
 84.1 Portio rami 78 notati, pedis superiori accedens.
 85.1 Portio interioris trunci, quae cuti exporrigitur anteriori sedi articuli obducta, quo talus tibiae articulatur.
 86.1 Interioris trunci ramus, pedis superiora accedens, sed interim in alto latitans. Qua autem ratione interioris exteriorisq; truncorum series subinde uariet, in ipso decimo septimo Capitis contextu sum explicaturus. Praeter figuras, quarum modò indices expressi, subsequentibus Capitibus mirè ea confert, qua praesenti libro colophonem additurus sum. Quamuis enim illa non ad hunc librum, sed ad Epitome sit parata, quia tamen postremam & forte etiam ueriores ipsam delineauit, non ab re me facit duxi, eius notas aliquando in margine subsequentium Capitum ponere.

DE DORSALI MEDULLA ET NERVO-
rum ab ipsa proceduntium numero. Caput XI.

Dorsalis me-
dulla ab ossi-
medulla diffe-
rentia.

DORSALIS medulla neruorum modo substantiae cerebri à qua originē sumit correspondens, quanto magis à cerebro recedit protenditurq; tanto (neruorum etiam ritu) compactior duriorq; efficitur. Variat enim plurimum ab aliorum ossium medulla impenfe humida, propemodumq; fluxili, siquidem hanc, & praecipue ipsius substantiam molliorem pinguedini, uel ad ipsi affimiles licet in ossium sinibus nutriendi humectandiq; gratia asseruato. Quapropter ex hac nullum prorsus neruum neq; durum neque mollem exoriri reperies. Quinetiam praesens medulla nec cerebri, aut dorsalis medullae in uolucris obtegatur, nec praeterea ipsi adeo dignae notatu arteriae ac uenae obtenduntur. Quapropter etiam nulla ratione cerebro & dorsali medullae similis est, neq; ulla illi cum sensus organis aut musculis communio existit. Quum interim dorsalis medulla non paruam cum musculis communionem sibi uendicat. Quippe si rerum Opifex hanc non produxisset, duorum alterum subsequeretur, aut enim omnes corporis partes capite inferiores, ac à nervis sextiparis neruorum cerebri propagines nullas admitterent, motu destituerentur arbitrio, tristantiumque sensu priuarentur: aut neruum in singulas partes à cerebro deriuari necessum esset. Verum si motu carerent, tunc homo non amplius animal, sed lapideae luteaeue cor responderet statuae. A cerebro autem in singulas partes exiguum & grandem neruum porrigere, artificis esset neruorum securitatem nihili pendens. Nam non solum gracilem neruum, ut qui rumpi confringi que possit, longo progressu deduci non erat tutum, uerum ne aliud quoddam ualidorum etiam organorum, & minus adhuc uenam aut arteriam. Haec enim ut dorsalis medulla à propria origine grandes amplexq; enascentes instar caudicis in progressu uarie discinduntur, & quum corporis partibus appropinquant, furculos singulis partibus offerunt, qui materiam ipsis à principio oblatam communicent. Vnde etiam satis fuit dorsalem medullam uelut fluium aliquem, ex fonte nimirum cerebro effluentem, per eam sedem qua transit geniculatim neruos tanquam sensus & motus arbitrij uectores germinare, uti modò rerum Opifex probe est molitus. Ceterum quando dorsalis medulla instar alterius cerebri omnibus propemodum partibus sub capite positae censetur, hanc quoq; oportebat similiter ac cerebrum duro & ferendis iniurijs pertinaci munimeto, ac uelut propugnaculo cingi. Cuiusmodi uero id sit, in primo libro, dum dorsi uerbrarum structuram prosequeretur, abundè dictum est. Praeterea dura etiam membranae dorsalem medullam amplexantur, hys omnino specie respondentes, quibus cerebrum obuoluitur, etiam si distantia inuicem non congruant. Crassam enim seu duram cerebri membranā à tenui in caluaria distare, gratia distentionis contractionisq; uasorum tenuis membranae, & ipsius adeo cerebri, in septimo libro declarabitur. In uerbrarum autem sinibus, ubi membranae dorsalem medullam ambiunt, dura tenuem contingit. Atque hoc uno inuicem membranae pugnant: ac eo praeterea, quod tertium quoddam inuo-

Dorsalis qui
nuntianda.

Ossibus.
Membranis
inuo-

inuo-lucrum egregie ualidum neruumque duabus illis quae dorsali obducuntur membranis, extrinsecus circumducatur. Neque profecto incassum haec molitur Natura: quippe quum dorsalis medulla quaedam cum cerebro obtineat communia, quaedam peculiaria: in communibus quidem communis est fabrica, in peculiaribus autem propria ac differens. Sunt porro communia, substantiam corporis similem habere, & neruorum esse principium. Peculiaria uero, moueri quidem cerebrum, ac pulsare naturali quodam motu, non secus atque cor: & cerebrum inter immobilis ossis comprehendit, non moueri uero dorsalem medullam uerbrarum quae mouentur inclusam. Merito itaque ipsis pari ratione, duae membranae, dura nimirum & tenuis, circumuoluuntur: una quidem praecipue, ut colliget simul uasa quae in eis excurrunt, & totam eorum substantiam utcumque mollem constringat: alia, ut inuo-lucrum efficiatur, & à circumdatis ossibus muniatur, ipsa quae etiam ossa & cerebrum & dorsalem medullam ambiunt, uelut propugnaculum quoddam & murus, sufficiens citra noxam excipere impetum eorum quae aut secare, aut frangere, aut aliter nocere possunt. Ceterum quoniam cerebrum tenuisq; membranae uasa pullant crassam membranā, tanto interuallo à tenui membrana in caluaria priuatim distat, quantum ipsis dum dilatantur, suscipiendis sat sit. Quoniam uero dorsalis medulla non pullat, neque distenditur, utraque quae membranae simul coeunt coalescuntq; ne minimum quidem mutuo diffire. Porro quod nullus qui sensu dignosci queat, motus capitis ossibus addit, in uerbrarum uero motus sit uariis, dorsali medullae tertium id inuo-lucrum, cuius paulo ante meminimus, obductum uisitur. Nam nobis dorsum inclinantibus, ob id quae etiam dorsali medulla nec cessario flexa tensa quae, haec promptè nullo eiusmodi inuo-lucro succincta frangeretur. At dorsalem medullam unicam (ut & cerebri sedes, à qua principium ducit, unica simplex quae est) iuste à Natura factam esse, neminem latere arbitror, quum homini duo dorsa procreari fuisset planè ridiculum, atque ad plurimas actiones ineptum, quod quae dorsalis medulla ualidior per uerbrarum simplex, quam gemina prorepat. Quam uero sit Galeni ratio uana, quae cerebellum simplex esse docet, ut unica fieret dorsalis medulla, in septimo libro explicabimus. Quamquam sane & hoc loco hominis medulla dorsalis ueniat expendenda, si quidem per totam ceruicem & ad thoracis usque medium aliquando & inferius nonnihil, simplex ac indiuisa mollis quae adhuc deorsum fertur, neruos duntaxat geniculatim à se diffundens. Quum uero thoracis medulla perperit, ut duris ac motui potissimum feruentibus propagandis neruis idonea redderet, non simplex amplius, sed in innumeras secta soboles descendit, non aliter profecto quam si firequentes multas quae tenuissimas chordulas simul recta tensas membranae cuiusdam illigares, ac deinde per singula foramina per quae nerui prosiliunt, unam atq; alteram chordulam ex mutuo illo connexu tantisper distribuere, quousque unica tantum superesset chordula, dorsalis medullae fini respondens. Ad eum nanque modum dorsalis medulla in neruos absumitur, qui per foramina in uerbrarum exsculpta elabuntur. Quanto autem artificio haec concinnata sint, partim in primo libro exequutus sum, partim uero in sequentibus Capitibus recensere conabor. Ceterum nerui, quos dorsalis medulla per uerbrarum ducta, ac paulatim in progressu grauelescens distribuit, refectionis professoribus sexaginta, & interdum quinquaginta octo enumerantur, modò triginta, modò uiginti noue complexi paribus. A dorsali enim medullae se de septem ceruicis contenta uerbrarum, septena exiliunt paria. A medullae autem sede per thoracis uerbrarum, duodena dependent paria: à quinis autem lumborum uerbrarum, quinae ab ossis sacro sena. quamuis interim quinque inferiora ossis sacri neruorum paria, si quando id sex efformetur ossibus, quodammodo gemina dici possint, quum nerui utrinque antrosum & retrorsum ducantur ab una radice uix enati. Dorsalis uero medullae terminus ex ossis sacro procidens, neruus non censetur, neque in ramulos qui neruorum nomen merentur cessat: quanquam aliquando illum iam ex sacro ossis decidem in tres impenfe breues furculos diffundi uiderim, tunc sacro ossis quinque solum ossibus conformato. In canibus autem & alijs animalibus, pro dorsi ossium numero neruorum dorsalis medullae parium frequentia quaeque differt. Veniunt de Galeni libris de Partium usu sententia dicam, quando os sacrum quatuor tantum ossibus formari arbitratus est, nullum quae aliud os illis subijci scriptum reliquit. Ex illa enim sententia colligere promptissimum est, quam aliorum Anatomicorum placitis, dum illos libros nobis tradidit, anxie insisterit, quam quae inuicem consona nobis scripta reliquerit.

Quae dorsalis
cum cerebro
habeat comu-
nia, & quae si-
bi peculiaria.

Dorsalis cuti
unica.

Li. 8. de Vsa
partium.

Vbi dorsalis
uelut e multis
singulis com-
pingitur.

Quot neruo-
rum paria à
dorsali discin-
duntur.